

Παξ. Ρόδ. — ΑΒαλαωρ. Έργα 2, 138 ΝΚογεβίν. Έργα 124 ΚΘεοτόκ. Οί σκλάβ. 57 καί Βιργ. Γεωργ. 10: 'Εγώ σ' αγαπάω καί σὺ ἀντίς ὅλο μ' ἀποπαίρνεις Κέρκ. Έλεγα πῶς θὰ βρέξῃ καί ἀντίς εἶναι ξαστεριά αὐτόθ. Έπρεπε νὰ βρέξῃ, ἀντίς βγήκε ὁ ἥλιος αὐτόθ. Εἶχε πολλὰ πράματα νὰ κάμῃ, ἀντίς δὲν ἔκαμε τίποτε Παξ. Έμίλουν του μὲ τὸ καλὸ καί ἀντίς ἐθύμωνεν 'κόμα Ρόδ. 'Η φύσι τῶρα σοῦ φαίνεται σὰν ροδοπράσινη νυφούλλα... ἐμένα ἀντίς μου φανερώνεται σὰν γερασμένη νοικοκυρὰ ΝΚογεβίν. ἐνθ' ἀν. Μὰ σὺ μου φέρνεις ἀντίς δυσκολίες ΚΘεοτόκ. Οί σκλάβ. 57 || Ποιήμ.

Καί μέγα ἀλώνισμα θὰ 'ρῇ μὲ τὲς μεγάλες κάρνες, ἂν κάμῃ ἀντίς ἡσυχὰ πολλή, τὸ θύμωμα τῶν φύλλων

ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 10

Κε ἀντίς ἐγὼ κρυφὰ κρυφὰ ἐκεῖ ποῦ σὲ φιλοῦσα μέρα καί νύχτα σ' ἔσκαψα, τὴ σάρκα σου ἔδαγκοῦσα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Β) Έν συνθέσει 1) 'Απέναντι, παραλλήλως, πλησίον πολλαχ.: 'Αντιβούνιν, αντιγώνι, αντικούτικας, αντικόρδι.

2) 'Αντικατάστασιν κοιν.: 'Αντικλειδί, αντιπατέρας. 3) 'Αντίθεσιν ἢ ἐναντιότητα κοιν.: 'Αντιγλωσσᾶς, αντιγόμαρο, ἀντίθεος, ἀντίλογος, ἀντιμάμαλο, ἀντιμιλῶ, ἀντιπαλεύω, ἀντίπιστος, ἀντίσταυρος, ἀντιστέκω, ἀντιφέγω, ἀντίχριστος. Έντεῦθεν καί ἀντίκαιρα, ἀντίχρονος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κακοῦ.

4) 'Αντίρροπον, ἀντιστάθμισμα κοιν.: 'Αντίβαρο, ἀντιβασταγός, ἀντιβαστῶ, ἀντιβόηθο, ἀντιζύγι, ἀντικορμίζω, ἀντικρατῶ. 5) 'Ανταπόδοσιν σύνθηθ.: 'Αντιβογγῶ, ἀντιβοή, ἀντίγαμος, ἀντίκαχο, ἀντικαλημερίζω, ἀντικάλεσμα, ἀντίκαλο, ἀντικάματο, ἀντίλαλος, ἀντίλαμπρο, ἀντίπασσα, ἀντίσπορο, ἀντίφωτα, ἀντίχαρα, ἀντίχαρι. 6) Έπανάληψιν πολλαχ.: 'Αντιβράζω, ἀντιπερνῶ, ἀντισκαφίζω, ἀντιφιλῶ. 7) Προσθήκην πολλαχ.: ἀντιβέγγι, ἀντίθυρα, ἀντίθυρη, ἀντιπροίκι, ἀντιρρίχνω. 8) Έπίτασιν τῆς ἐννοίας πολλαχ.: 'Αντιδαῦλι, ἀντιδέτης, ἀντίξερβα, ἀντιζηλεύω, ἀντίθαμα, ἀντίκρυφα, ἀντιμηνῶ, ἀντίξομπλο, ἀντίξυλο, ἀντίπερα, ἀντιροάβδι, ἀντισακμάζω, ἀντισταυρώνω. 9) Χρονικῶς, πέραν, ἐπέκεινα πολλαχ.: 'Αντιμεθαύριο, ἀντιπροπέρουσι, ἀντίχρονος, ἐντεῦθεν καί ἀντιπρόπαππος. 10) 'Υπὸ τι, ὀλίγον ἐνιαχ.: 'Αντικρυώνω, ἀντισηκώνω, ἀντιφαίνομαι.

ἀντὶ τό, ἀντὶν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀντὶ κοιν. καί 'Απουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. ('Οφ.) ἀδὶ 'Ανδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. 'Ορ.) 'Ιθάκ. Κέρκ. ('Αργυράδ. κ. ἀ.) Κρήτ. (Βιάνν. Σέλιν. κ. ἀ.) Κυδων. Κύθηρ. Κύθιν. Λέσβ. Μακεδ. ('Αρν. Χαλκιδ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (Λεπεν.) κ. ἀ. 'ντὶ Σίφν. ταντὶ Ρόδ. ἀγὶ Λέσβ. (Πλομάρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀντίον. Πβ. ΓΧατζηζωγ. ἐν 'Αθηνᾷ 10 (1898) 541 κέξ. 'Ο τύπ. ταντὶ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἄρθρ. συνεκφορᾶς ὡς καί ἀγγειόπουλλο-ταγγόπον, ἀντερο-τάντερο, οὐράδιν-τουράδιν κττ. Διὰ τὸν τύπ. ἀγί, ὁ ὁποῖος ἀναλογικ. ἐκ τοῦ πληθ. ἀγιά, πβ. ἀγνάντιω-μα-ἀχνιἀγκίωμα, ἀρχοντιᾶ-ἀρχογκιά, δόντια-δόγκια κττ.

1) 'Όργανον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, κυλινδρικός κανὼν, περὶ ὃν τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον Ρόδ.: 'Άσμ. 'Η βούα σου νὰ τσακιστῇ, τ' ἀντὶ σου νὰ ραῖσῃ κ' ἡ κωππελ-λὰ ποῦ κάθεται νὰ π-πέσῃ ν' ἀρρωστήσῃ (βούα ἀντὶ γούβα=ὁ ὑφαντικός ἱστός). Πβ. Πολυδ. 7, 36 «ἱστουργικός κανὼν... καλούμενος ἀντίον». β) 'Όμοιον ὄργανον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, περὶ ὃ τυλίσσεται ὁ στήμων. Τὰ δύο ἀντία διαστέλλονται ἀλλήλων διὰ τοῦ προσήκοντος προσδιορισμοῦ: Μπροστινὸ ἀντὶ (περὶ ὃ τυλί-

σεται τὸ ὑφαινόμενον), πισινὸ ἀντὶ (περὶ ὃ τυλίσσεται πρότερον ὁ στήμων, κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ὑφάνσεως ἐκτυλίσσεται) κοιν. Μπρὸς ἀδὶ, πίσ' ἀδὶ Κύθηρ. Τὸ δεύτερον κατὰ τόπους χαρακτηρίζεται καί ἄλλως: Καταποδ'νὸ ἀδὶ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 'Απάνω ἀδὶ 'Ιθάκ. Έπρήστην τὸ χέριν μου τῷ ἐγίνην ἀντὶν (διὰ τὸ ὀγκῶδες τοῦ ἀντίου τοῦ φέροντος ὕφασμα ἢ στήμονα) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. Γιὰ τ' ἀντὶ ποῦ ἔχει τέσσερεις τρυπες (ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν γατί; ὑπὸ τοῦ ἀπαξιούντος νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἐρωτῶντος. 'Ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2, 324 κέξ.) σύνθηθ. Γιὰ τ' ἀντὶ ποῦ φαίνουν τοῦ παννὶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. (Αἶν.) 'Η Παπαντὴ βάζει τοῖς γεροῖς 'ς τ' ἀντὶ (αἱ ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων ἀρχόμεναι μεγάλαι ἐορταὶ λήγουν μὲ τὴν ἐορτὴν τῆς 'Υπαπαντῆς) Αἶγιν. 'Όσο σὲ βλέπω, μαῦρ' ἀντὶ, κεφάλι δὲ σηκώνω (ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ταλαιπωρηθῶμεν πρὸς διεξαγωγὴν ἐπιπόνου ἐργασίας. 'Η μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὑφαινούσης, ὅταν ἀποβλέπῃ εἰς τὸ πλήρες στήμονος ἀντίον) Ζάκ. || 'Άσμ.

Νὰ 'μουν ἀντὶν τῆς βούφας σου, πατὶδκια τῶν ποδιῶν σου, νὰ 'μουν ὁ χαρ'τωμένος σου, νὰ φίλουν τὸν λαιμόν σου (βούφα ἀντὶ γούβα=ὁ ὑφαντικός ἱστός) Κύπρ.

Μὴ μὲ δέρνης, μάννα, μὲ τ' ἀργαλειοῦ τ' ἀντὶ, γιὰτὶ θὰ δόνε πάρω ἐγὼ τὸν Κωσταντῇ Παξ.

Θέ μου, νὰ ραῖσῃ τ' ἀντὶ, νὰ τσακιστῇ τὸ χτένι Πελοπν. (Συγκρὰ Κορινθ.) γ) 'Ο ὑφαντικός ἱστός ὡς σύνολον Χίος. 'Η σημ. καί μεσν. 'Ιδ. Θησαυρ. 1, 2 σ. 946C «ἀντίον' ἐνθα ὑφαίνουσιν αἱ γυναῖκες, insubulum». Πβ. ἀντὶς. 2) Πληθ., δοκοὶ ξύλιναι ἐμπεπηγμέναι ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων τῆς γεφύρας ἐπ' ἀλλήλας καί ἐξέχουσαι ἢ ὑπερκειμένη πλέον τῆς ὑποκειμένης εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἀνοιγμα τῆς γεφύρας νὰ περιορισθῇ καί ἔπειτα νὰ συνδεθῇ διὰ σανίδων Πόντ. ('Οφ.) 3) Τὸ ἔλυμα τοῦ ἀρότρου Κεφαλλ. (πβ. ΠΦουρίκ. ἐν 'Αθηνᾷ 30 (1919) 356 κέξ.) Συνών. ἀλετροπόδι, κουντούρι.

4) Ξύλον παχὺ χρησιμεῖον εἰδικῶς διὰ τὸν εὐνουχισμόν τῶν ζώων διὰ τοῦ λεγομένου κοπανίσματος Κρήτ.

5) Ξύλον κυλινδρικὸν μήκους μιᾶς ὀργυιᾶς, δι' οὗ πιέζουν τὸν ἐντὸς εἰδικοῦ σάκκου ἀκάθαρτον κηρὸν πρὸς ἀποστράγγισιν τοῦ καθαροῦ Σῦρ. 6) 'Ο κατακόρυφος ἄξων τοῦ μυλῶνος περὶ ὃν στρέφεται τὸ ἀπανωλίθι Πελοπν. (Μάν.)

ἀντὶς ὁ, Χίος (Κουρούν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀντί.

'Ο ὑφαντικός ἱστός τῶν τριχίνων ὑφασμάτων, ὅστις εἶναι μεγαλύτερος τοῦ κοινοῦ ἱστοῦ. Συνών. ἀργαλειὸς ἀντρομιδήσιος ἢ χαραυήσιος. Πβ. ἀντὶ 1 γ.

ἀντιβαδιάζω Θεσσ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος ('Αμάδ. Ζυφ. κ. ἀ.) — ΓΜαρχορ. Ποιητ. ἔργ. 43 ἀντιαδιάζω Κάρπ. ἀντιβαδιάζω Νίσυρ.

Έκ τοῦ μεσν. ἀντιβαδιάζω, ὃ ἐκ τοῦ βάδιον-va-dium, περὶ οὗ ἴδ. Δουκ.

1) 'Επὶ μελλονύμφων, κάμνω ὥστε νὰ προτιμηθῶ ἄλλου, παρευδοκίμῳ τινα Κάρπ.: 'Η τάδε ἐντιάδισε τὴν τάδε καί πῆρε τὸν γαμπρὸ (δηλ. ἐπῆρε τὸν γαμβρόν, τὸν ὁποῖον ἡμφεσβήτη ἢ ἄλλη). 2) Δίδω ἐπὶ πλέον, πλειοδοτῶ Νίσυρ. Χίος (Ζυφ.): 'Αντιβάτισσε καί πῆρε τὸ χωράφι Νίσυρ. Συνών. ἀβαντζάρω Α 2, ἀναβαντζάρω 1.

3) Έναντιοῦμαι, ἀντιφέρομαι Θεσσ. Κέρκ. Παξ.: 'Αντιβάδισα 'ς τὰ κέφια τῆς Κέρκ. β) Παρεμβάλλομαι ὡς πρόσκομμα, ἐμποδίζω Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — ΓΜαρ-

κορ. ἔνθ' ἄν.: Δὲ σ' ἀντιβαδίσσαμε, μωρή! Βούρβουρ.
|| Ποίημ.

Μήτε νὰ τρέχη 'ς τὴν αὐλὴ μὲ γλήγορα ποδάρια
ποσῶς τὴν ἀντιβάδιζαν οἱ σκῖνοι, τὰ πριναρία

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἄν. 4) Ἀπαντῶ ἐμμέτρως διὰ διστίχου
εἰς ἄλλο δίστιχον ἀπευθυνόμενον πρὸς με, μεταξὺ χορευόν-
των κατὰ τὰς πανηγύρεις Χίος. Συνών. ἀνταμείβω 3.

5) Ἀπαντῶ εἰς εἰρωνείαν, εἰς πείραγμα Χίος. 6) Κα-
θόλου, πειράζω, ἐνοχλῶ Χίος (Ἀμαδ.): Μὴ μ' ἀντιβαδιάζης.

ἀντιβάδισμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιβαδιάζω.

Κατὰ πληθ., τὰ διαμειβόμενα μεταξὺ χορευτῶν δίστιχα
κατὰ τὰς πανηγύρεις τῶν χωρίων.

ἀντιβαδιστής ὁ, Κέρκ. — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιβαδιάζω.

Ὁ ἀμιλλώμενος πρὸς τινα, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος.

ἀντιβαίνω Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἀντιβαίνω.

Διαβαίνω, ὑπερβαίνω: Ἄσμ.

*Ε Ζύγανα, ἔ Ζύγανα, ἐσὺ ψηλὸν ραδόπον,

ἐρχομαι κι ἀντιβαίνω σε μὲ τὸ πικρὸν καρδόπον

(ραδόπον = ράχης, βουνόν, καρδόπον = καρδία, καρδούλλα).

ἀντιβάλλω Καπ. (Ἀνακ. Ποτάμ. Σινασσ.) Κέρκ.
(Ἀργυράδ.) Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀδιβάλλω Θήρ. ἀδι-
βάνω Ἰθάκ. ἀντιβάω Πόντ. (Κολων.) ἀδιβάω Κεφαλλ.
Ἰθάκ. ἀδιβάω Κεφαλλ. ἀντιβάλλω Βάρν. ἀντ'βάλλου
Θράκ. (Αἰν.)

Τὸ ἀρχ. ἀντιβάλλω.

1) Παρεμβάλλω πράγματα, γίνομαι αἷτιος ἔριδος
μεταξὺ ἄλλων, διαβάλλω Πόντ. (Κερασ. Κολων.) 2)
Ἐναντιοῦμαι, καταφέρομαι κατὰ τινος Νίσυρ. Πόντ.
(Κολων.) 3) Ὡθῶ Κεφαλλ.: Τὸν ἀδιβάξε κ' ἔπρεσε. 4)
Πιέζω Ἰθάκ. Κεφαλλ.: Ἀδιβάνω γὰ νὰ στιβάξω τὰ σκουτιὰ
Ἰθάκ. 5) Ἀναφέρω, μνημονεύω Βάρν. Θήρ. Θράκ.
(Αἰν.) Καπ. (Ἀνακ. Ποτάμ. Σινασσ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.):
Ἄσμ.

*Αἰ μου Γεώργι, ἄγιε, μέγα καὶ καβαλλάρι,

'ς τὴ Δέσποι καὶ 'ς τὴ δύναμι ἔχω νὰ σ' ἀδιβάλλω,
ποῦ σκότωσες τὸ λέοντα, τὸ δράκω τὸ μεγάλο

Θήρ.

*Αἰο μ', ἄγιο μ', αἰ-Γεώργι μου, χρυσέ μου καβαλλάρι,
ἔχω μὲ χάρι νὰ σοῦ πῶ, θέλω νὰ σ' ἀντιβάλλω

Καπ. (Σινασσ.)

*Αδύνατο κι ἀχάριτο θέλω νὰ τ' ἀντιβάλλω

γὰ τὸ θεριὸ ποῦ σκότωσες, τὸ δράκοντα μεγάλο

*Αργυράδ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. τὸ παρὰ τῷ Λουκ. Εὐαγγ.
24, 17 «τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλή-
λους περιπατοῦντες;» Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2, 50 κέξ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀναθιβάλλω Β 1.

ἀντιβαρίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βαρίδι.

Τὸ βάρος τὸ ἀναρτώμενον εἰς τοὺς στήμονας ἐπὶ τοῦ
ὕφαντικοῦ ἱστοῦ διὰ νὰ παραμένουν οὗτοι τεταμένοι.
Συνών. βαρίδι.

ἀντίβαρο τό, Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βάρος.

1) Τὸ ἀντίροπον βάρος τῶν ἄνω καὶ κάτω συρομένων
λαμπτήρων διὰ νὰ ἰσορροποῦν εἰς τὸ ἐκάστοτε ἀναγ-
καῖον ὕψος. 2) Καθόλου, πᾶν βάρος ὡς ἐξάρτημα

μηχανῆς πρὸς ἀντιρρόπην κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς,
οἷον τῆς χρυσωτικῆς μηχανῆς τῶν βιβλιοδετῶν.

ἀντιβαρῶ ΔΣολωμ. 200

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ρ. βαρῶ.

Πλήττω ἰσχυρῶς: Ποίημ.

*Κεῖός ὁ ταῦρος ποῦ ποιμένες, | νύμφες τοῦ 'χανε καμάρι,
μὲ τὰ κέρατα ἀντιβάρει | εἰς τὰ δέντρα δυνατὰ.

ἀντιβασταγὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀδιβασταὸς Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. βασταγός.

Τοιχίον βαστάζον, συγκρατοῦν τὴν κατολισθήσιν τοῦ
ἐδάφους, ἀνάλημμα, ἀντηρίς. Συνών. πεζούλλα.

ἀντιβαστῶ Πελοπ. (Λακων.) ἀδιβαστῶ Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀντιβαστάζω.

1) Ἀνέχω τι, ὑποβαστάζω βάρος πρὸς ἰσορρόπην,
ἀντερείδω ἔνθ' ἄν.: Ἀδιβαστῶ τὸ 'μυγόμε γὰ νὰ φορτώσῃ
τὸ ἄλλο 'μυγόμε Κύθηρ. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 1933, 37 «οἱ ἀντι-
βαστάζοντες τι καὶ ἀντερείδουσι». Συνών. ἀναβαστῶ Α 1,
βοηθῶ. 2) Καθόλου, ὑποβαστάζω, ὑποβοηθῶ ἔνθ' ἄν.:
Βάζω τὸν ὁμὸ μου κι ἀντιβαστάω Λακων. Βάνουμε ἀδιση-
κώματα ν' ἀδιβαστάζουμε τὴν ἐλαϊὰ Κύθηρ. 3) Ὑπομένω
βαστάζων, βαστάζω καρτερικῶς ἢ ἐπὶ πλέον Πελοπ.
(Λακων.): Μωρὲ ἀντιβάστα! Ὁ γάδαρος ἀντιβαστᾷ καὶ τὸ
δικό μου φόρτωμα (δηλ. πλὴν τοῦ ἤδη βασταζομένου).

ἀντιβάτης ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.) Σύμ. Χίος ἀδιβάτης
Μέγαρ. ἀντιάτης Κύπρ. (Καρπασ.) ἀγκιβάτα Τσακων.
ἀντιπάτης Κάλυμν. Κάρπ. Πελοπ. (Μάν.) ἀδιπάτης Μακεδ.
(Χαλκιδ.) ἀτ'πάτης Λήμν.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντιβάτης. Ὁ τύπος ἀντιπάτης
διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πατῶ ἢ ἀντιπατῶ.

1) Τὸ ζύγωθρον τῆς θύρας, μοχλὸς διήκων ἀπὸ τῆς
μῆς παραστάδος εἰς τὴν ἄλλην, δι' οὗ κλείεται ἀσφαλῶς
ἡ θύρα Κάλυμν. Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σχολ.
Ἀριστοφ. Σφήκ. 201 «ἐμβαλεῖν παρακελεύεται καὶ τὴν
δοκόν, τουτέστι τὸν ἀντιβάτην πρὸς τὴν θύραν». Συνών.
μάνταλος. 2) Κοντὸς διχαλωτὸς εἰς τὸ ἐν ἄκρον
χρησιμοποιούμενος κατὰ τὴν φόρτωσιν τῶν ὑποζυγίων
πρὸς ἀντέρεισιν καὶ ὑποστήριξιν τοῦ φορτίου τῆς μῆς
πλευρᾶς μέχρι φορτώσεως τοῦ φορτίου τῆς ἐτέρας Εὐβ.
(Κάρυστ.) Κύπρ. Συνών. φορτωτῆρα. 3) Ὁ κοντὸς
τοῦ σαρώθρου Κύπρ. (Καρπασ.): Ἐσπασεν ὁ ἀντιάτης τῆς
σαρκᾶς μου (σαρκᾶ = σαρκᾶ = σάρωθρον). 4) Μοχλὸς τις
ὡς ἐξάρτημα τοῦ μυλῶνος Λήμν. Κάρπ. 5) Μοχλὸς
διὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται τὸ ἀντίον (εἴτε τὸ πρόσθιον εἴτε
τὸ ὀπίσθιον) τοῦ ὕφαντικοῦ ἱστοῦ Κάρπ. Λήμν. Μακεδ.
(Χαλκιδ.) 6) Στύλος ἐμπηγνυόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
σταθερῶς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ αὐτὸν στηνομένης
θημωνιάς τῶν σιτηρῶν Μέγαρ.: Παροιμ. φρ. Χαρά 'ς τὴν
τῇ θεμωνιά ποῦ 'χει τὸ ἀντιβάτες (οἱ ἀντιβάτες χαρακτη-
ρίζουν τὴν μεγάλην θημωνιάν). β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώ-
που, προστάτης, στήριγμα Πελοπ. (Μάν.): Ἄσμ.

Γιὰ ἄκου το, Μῆτρο, ἀφέντη μου, | μωρὲ ἀσίκινο κορμί,

πάτη μου κι ἀντιπάτη μου, | ὦχου, δὲ σοῦ 'βγαίνε κἀνείς!

(μοιρολ.) 7) Ὁ ἀντιβαίνων, ὁ ἐναντιούμενος, ἐχθρός,
ἀντίπαλος Κάρπ. Σύμ. Τσακων. Χίος: Εἶναι ὅλον τὸ κακὸν
ἀπὸ τὸν δεῖνα, γιὰτὶ εἶναι ὁ μοναδικὸς ἀντιβάτης μου Χίος
Εἶναι κι αὐτὸς ἀντιβάτης μου αὐτόθι. Ἐθελῆκα νὰ παν-
τρέφου τὰ σάτη μι τζ' ὁ δεῖνα ἐμπαίτζε ἀγκιβάτα τζαὶ δὲν
ἀφῆτζε νὰ ναιθῇ ὁ γάμος (ἠθέλησα νὰ ὑπανδρεύσω τὴν θυγα-
τέρα μου καὶ ὁ δεῖνα ἐμπῆκε ἀντιβάτης καὶ δὲν ἀφῆσε
νὰ γίνη ὁ γάμος) Τσακων. Ἐθελῆκα νὰ ἀγοράσω νία χούρα
τζ' ἐμπαίτζε ὁ δεῖνα ἀγκιβάτα (ἠθέλησα νὰ ἀγοράσω ἓνα